

Az igazak testének és lelkének elválása nem más, mint álom, mert tovább élnek az örök életben. Azt kell igazán halálnak nevezni, ha a testtől megvált lélek az örök halálban él tovább. Sokan kívánnak keresztény halállal meghalni, anélkül, hogy gondolnának az azután következőkre. Mi keresztény halál, ha nem az, amint én haltam meg: ártatlanul, jó lélekkel, türelmesen. Vajjon megvetésre méltó vagyok-e én azért, mert halálom megvetett és kegyetlen volt? Vagy oktalanok-e választottaim azért, mert megvetésre méltó dolgokat szenvedtek el? Vagy talán a szerencse akarta azt és a csillagok rendelték? Éppen nem. Hanem azért szenvedtünk én és választottaim kegyetlen dolgokat, hogy szóval és tettel megmutassuk az égbe vezető nehéz utat, és hogy gondolják meg a bűnösök, mekkora tisztulásra van szükségünk, ha a választottak és ártatlanok ilyen keményen szenvednek. Tudd meg tehát, hogy az hal meg megvetésre méltóan és rosszul, aki fegyelmezetlen élet után bűneiben megátalkodva hal meg, vagy aki, miután egész életében jól ment sora, még tovább szeretne élni, és nem tud hálás lenni Isten iránt. Aki egész szívével szereti Istent, ha az oktalanok szemében lenézett halál kínozza, vagy hosszas betegség gyötri is, az él és szerencsésen hal meg, mert a fájdalmas halál kisebbíti a bűnöket és azok büntetését s növeli a koronát.

A NAGY HŰSÉGÉRT

Te látod, Isten, bizton, mit cselekszem,
Alakosságom, sok könnyelműségem;
Percig rendítve, most hozzád menekszem,
Mert csak a messzi célhoz van hűségem.

Ezért kötelmek gúnyja s a hideg szem,
S jó-nem-voltom, nagyobb kötés nyűgében
S ítéletekben itten csúnya veszttem —
Mert egy ítélet van csak földön, égen.

Mint túlhév kasznár, jussost is kimartan,
Isten, bős szolgád, csak neked kapartam,
S a vad Művet szolgálni, volt az élet —

S mint árva állat, örvény, — habverés — vitt,
Rém éjben, mélyben, mitse várva épít —
S milyen lesz, mennyi: te tudod, s miért lett.

Fodor József